

for valuta, kan det skabe beskæftigelse og selvværd i ulandene.

Selve den handling, at ulandene optager lån, er jo ikke i sig selv et problem. Alle lande optager lån. Danmark har en betydelig gældsportefølje i udlandet ligesom de fleste andre vestlige lande. Problemet er derimod de vilkår, ulandene optager lån under. Kreditværdigheden er naturligvis lavere for et uland end for et industrialiseret land. Når i-landene støvsuger valutamarkederne for de gode, billige lån, er der kun de dårlige, dyre lån tilbage for ulandene. Hvis Danmark vil gavne ulandene, sker det således bedst ved at stoppe vores efterspørgsel på internationale lån. Den risikovillige kapital er til rådighed og ønsker at arbejde. Når i-landene stopper deres låntagning, vil ulandene komme frem i køen af låntagere og dermed opnå bedre tilbud.

Ulande, som nægter at betale lån tilbage, eller som får bevilget gældslettelse, opnår også den bieffekt, at de pågældende landes kreditværdighed falder samtidig med, at tilliden i øvrigt til landene falder. Når ulandene senere skal optage nye lån, vil långivere tage sig ekstra godt betalt, hvis det er et land, der har et dårligt betalingsry.

Det eneste argument for at eftergive ulandene deres lån, der kan diskuteres, er således, at man allige-

vel nok ikke får lånet tilbagebetalt. Men dertil er kun at føje, at man ved forhandlinger kan ændre tilbagebetalingsprofilen eller konvertere til naturalier. Ingen lande er håbløse! Der ligger et næsten uforskammet synspunkt i at hævde, at et land aldrig kommer ud af gældskrisen. Dermed stempler man landet unødigt. Forhandlinger om ændringer i lånene giver landene selvværd og tro på fremtiden, når vi viser dem tillid.

Vedrørende det konkrete aktstykke er det blevet hævdet af regeringen, at de danske skatteydere jo ikke mister noget. Regeringens politik er nemlig, at hvis lånene bliver tilbagebetalt, vil pengene øjeblikkeligt blive genudlånt (foræret) til andre ulande. Det er et godt eksempel på den uansvarlige danske ulandspolitik. Det er ganske urimeligt, at Danmark yder ca. 9 mia. kr. årligt i ren ulandsbistand, midler, som tvangsinddrives hos de danske skatteydere, og som derved fratages de svageste grupper i Danmark.

Fremskridtspartiet er tilhænger af udvikling i ulandene. Det bedste middel til vækst og velstand i udviklingslandene er at give dem markedsadgang på frie vilkår uden told og protektionisme. Dertil kommer selvfølgelig et løbende behov for konkret hjælp til ulandene. Denne hjælp ydes bedst af private organisationer, hvis ressourcer stammer fra frivillige bidrag.